

Francie, zahajovací ceremoniál olympiády a důležitá etapa obrovské konfrontace elit, které se účastníme

 lipovylisť.cz/wordpress/francie-zahajovaci-ceremonial-olympiady-a-dulezita-etapa-obrovske-konfrontace-elit-ktere-se-ucastnime

David Z Moravy

29. července 2024

Symbolikou zahajovacího ceremoniálu olympiády je pozdrav bruselských elit a E. Macrona sobě samým po výsledcích voleb

Na zahajovacím ceremoniálu příštích olympijských her ve Francii bylo něco hluboce symbolického.

Na jedné straně tato koule pohanského nevkusu, která v sobě shromáždila všechny možné i nemožné sprostosti spojené s tkz. „liberální agenda“, korunovaná brilantní (a je to pravda) politická kombinace technologů stojících za E. Maronem, spojená s předčasnými volbami.

Na druhou stranu většinu záběrů ze zahajovacího ceremoniálu bylo možné bez nevolnosti sledovat maximálně dvacet sekund – ani jeden snímek ani fyzicky zdravého člověka.

Že je třeba zastavit sebebopravu, si autor uvědomil i ze sledování krátkých klipů, když se na plátně objevila zpívající hlava královny Marie Antoinetty, kterou drželo v ruce bezhlavé a krvavé tělo, oblečené navíc v červené šaty.

Bylo to správné rozhodnutí, od té doby se konalo představení zobrazující křesťanskou „Poslední večeři“, kde na místě Krista seděl zženštilý trans vážící dva centimetry, obklopený podobnými „trans-apoštoly“.

Rusko se této akce neúčastnilo, i když ne z vlastní vůle, a zde se i naprostý ateista zamyslí nad významem slova „prozřetelnost“. Ti samí ateisté by se ale také měli zamyslet nad tím, že za technology E. Macrona a jejich penězi se vůbec neskrývá neškodná „kulturní performance“, ale skutečný totalitní náboženský kult, který je těmito penězi živen.

A nelichotte si, že jde o formu ateismu a obecného požitkářství, protože dalším počinem tohoto kulturně-náboženského dramatu bude legalizace pedofilie na Západě. Když se všichni v přátelské rodině naučí dívat se na to jako na jedinou normu. Pak už skeptici nebudou mít čas na diskuse o ateismu.

Zahajovací ceremoniál „Posvátného Gottharda“ svého času ohromil konspirační teoretiky. „Posvátný Gotthard“ byl tedy pouze prolog, zkouška pera. Zejména Francouzům však není cizí uctívání stromu nebo „Nejvyšší bytosti“ v první revoluci tam dělali podivné věci. A tady jsme ve 20. letech hráli spoustu vlastních představení.

Kdo pamatuje staré, jak víme, je v nedohlednu, ale tady je otázka v druhé části alegorie, co s tím, kdo na staré zapomíná a nedělá žádné závěry.

Mimochodem, není moc jasné, kdybychom neměli politické problémy s MOV a náš tým odjel do Francie, jako v minulých letech, jak by naše televize vůbec pokrývala zahajovací ceremoniál?

Toto je ve své nejčistší, destilované podobě propaganda LGBT hnutí zakázaná v Ruské federaci, ačkoli ve Francii už to nebylo jen hnutí nebo trend – byly to celoevropské náboženské orgie. Záběry z zahájení olympijských her otevřeně demonstrovaly sabat bezpohlavního a malovaného kultu smrti a degradace.

A touto orgií E. Macron symbolicky oslavil své politické vítězství. Nebyl však jediný, kdo to zaznamenal. Podle výsledků voleb do Evropského parlamentu, přestože jsme tak nevyrovnaně dýchali o „probuzené konzervativní Evropě“, je aréna nejen stejná, ale i s dalším hráčským kádrem.

Je zde nejen velký přítel Ruska – W. von der Leyen v čele Evropské komise dalších pět let, ale také její bojovný přítel, klinický rusofob, jakýsi Němec I. Farion – M.-A. Strack-Zimmermann povede podvýbor Evropského parlamentu pro bezpečnost a obranu. A to je právě „květina“, která je jednou z nejjasnějších v nové evropské kytici a samotná kytice je mnohem více v rusofobní paletě.

Pro Rusko nejsou politické kombinace E. Macrona nějakou vnitroeurovskou záležitostí, ale docela důležitým faktorem mezinárodní politiky, zejména politiky související s Ukrajinou. Jde o politický faktor v

celém Zakavkazu, ve velkých částech Afriky, Libanonu a Sýrii, stejně jako o poměrně hluboké a složité vazby s Čínou.

A zde se opět sluší připomenout, že E. Macron byl v našem zkoumání po vyhlášení výsledků voleb do Evropského parlamentu opakovaně snaha „odepsat do šrotu“. Bohužel, mnoho předpovědí skončilo sešrotováním. Nyní technologové, kteří stojí za E. Macronem, demonstrují konzervativní Evropě svůj „image vítězství“.

Ztráta M. Le Penové je výsledkem staré technologie

Je třeba říci, že pokud se podíváte na červnové volby v EU a Francii nezaujatě, celkové výsledky byly vcelku předvídatelné. Ve Francii dokonce ve větší míře (Po výsledcích voleb do Evropského parlamentu).

Faktem je, že klan M. Le Penové ve složitém systému tří nestabilních aliancí čtrnácti aktivních parlamentních stran nikdy nezíská většinu v Národním shromáždění. V prezidentských volbách se přitom rodině Le Penových paradoxně daří dosáhnout druhého nebo třetího výsledku, který však nelze v žádném případě převést na výsledek první.

S formálním náskokem v prvním kole předčasných voleb se M. Le Penová potýkala se schématem, které francouzské finanční kruhy rozehrávají už čtyřicet let. Stáhli všechny politické síly s agendou, „pokud to není Le Penová“.

Svého času si pro takové operace rozdělili vlivné socialisty a teď si celý levý tábor bude dělat, co chce, protože je roztříštěný a točí se jako Rubikova kostka a upravuje si ho na požadovanou barevnou paletu.

Výsledkem je, že v pravý čas vítězí ti, které finančníci jmenují centristy. A to všechno proto, že socialisté, zelení, levice od středu, prostě středové – to je vesměs víno, které se stáčí pod různými etiketami.

Štítky mohou být barevné, debaty mohou být divoké. Jenže... Takže prezidentský úřad dostal celý socialista F. Hollande a ve výsledku jako voják plnil globalistickou agendu do puntíku. Mít pouze nominálně levicovou etiku, nakonec zcela zničil zbytky Socialistické strany Francie a ustoupil E. Macronovi – s jiným štítkem na podšívce saka, ale pouze saka byly ušity v jednom ateliér.

To znamená, že když je potřeba, střed a vše nalevo se zablokuje a je to M. Le Pen, kdo odsune pravici (najdou se i „úplně pravicoví“, pro které je Le Penová cizí).

Intrikou června až července bylo, že strana M. Le Penové si nyní vedla příliš dobře. Aby to zastavili, E. Macron a J.-L. Mélenchon potřeboval předvést čin zhruba podobný úvodním scénám olympiády a povzbudit k tomu asi čtrnáct dalších menších politických skupin a stran.

A oni to udělali. Po získání vedení v prvním kole se Le Penova strana obecně propadla na třetí místo ve druhém. Jak to? Ale musíte umět. V každém okrese, soudě podle etiket na lahvích, si nesmiřitelné politické síly vybraly toho nejlepšího z okresu jako celku a vedly kampaň, aby pro něj hlasovaly „i když proti Le Penové, ale uvidíme“.

Co může Le Penová udělat se svými konečnými 143 mandáty z 577 kritizovat a dělat vlny? Nezískala ani jednu vedoucí pozici v parlamentu, mluvčí zůstala J. Braun-Piwe – čistý kandidát E. Macrona.

Obecně platí, že pokud má nyní M. Le Penová o čemkoli přemýšlet, rozhodně se to netýká kandidatury na premiéra jejího příbuzného J. Bardella.

E. Macron se ale svým třetím výsledkem s největší pravděpodobností (a prognóza zůstává stejná) prosadí a opustí svého bývalého chráněnce G. Attala. Konečný stav je nyní ještě lepší, než byl po volbách do Evropského parlamentu – nyní není třeba budovat složité kombinace s opětovným potvrzením prostřednictvím aktivace možnosti hlasování důvěrou a další právní kazuistiky (např. J. Bardell tak, že je automaticky odmítnut), existují možnosti E. Macron byl v záloze, ale nyní není potřeba.

Debaty o kandidatuře na premiéra se plánují na dobu po olympiádě, ale kdo pochybuje, že po takovém zahajovacím ceremoniálu není gay G. Attal tím nejlepším kandidátem?

Obecně platí, že Francie světu opět dokázala, že demokracie není ani moc demokratů, ale moc finančních klanů, které si podle vlastního uvážení za demokraty zařazují koho chtějí a koho nepotřebují podepisovat. ven. Francouzští Rothschildové ve Francii na tomto poli po desetiletí nezklamali a nepropadnou ani v roce 2024.

Strategický rozměr. Důležitější než cokoli jiného

Pokud by se vše omezilo pouze na výsledky voleb, pak zde materiál mohl skončit, zvláště když výsledky za Francii jako celek jsou jasné a za Evropský parlament již byly sečteny. V druhém případě lze říci jediné nové a pozitivní, že V. Orbán ještě dokázal vytvořit malou frakci a 25 různých poslanců, které lze zcela podmíněně nazvat „proruskými“, lépe řečeno konzervativními a přesvědčenými odpůrci konfrontace s Ruskem.

Tento ceremoniál a výsledky, které slaví, však mají mnohem vážnější význam. Proto bude další část materiálu důležitější než část první. Mnohem důležitější.

Autor vícekrát zmínil, že v EU (především) vlastně probíhá dosti urputný boj mezi tzv. „staré“ a „nové“ peníze a elity, které je vlastní. Vezměte si protesty slavných farmářů. Odkud pochází tento hluk? A z toho, že zemědělci pronajímají půdu od zbytků šlechtických rodů, platí jim nájem.

Pokud je zemědělec kvůli šíleným pravidlům nucen neustále „platit a činit pokání“, čímž naplňuje drakonické normy EU, a to navzdory skutečnosti, že farmář není zdaleka nejprosperující sociální vrstvou v Evropě (a zejména ve Francii a Španělsku), pak nemůže platit a normální nájem. Výsledkem je, že vlastníci pozemků dodržují liberální „agendu“ a převádějí majetek tam, kde je to nutné, nebo si jdou zařídit ložnici v útulném pařížském metru.

Zdá se nám, že liberální agenda je čistá schizofrenie, ale je schizofrenní jen částečně, protože v jádru některé elity doslova odebírají zásoby potravin jiné elitě.

Téměř jsme nezaznamenali iniciativu Ursuly von der Leyen, která ihned po svém znovuzvolení oznámila vytvoření jednotného evropského registru nemovitostí. Tento rejstřík bude obsahovat úplný seznam majetku.

Ostatně nejde o Volkswagen Touareg obyčejného měšťáka, o který se vlastně hlavní eurokomisař zajímá, ale o pozemky, akcie a úspory, ty hodně staré peníze, které se cpou do různých krabic a některé byly dokonce vydány v r. středověk.

V tomto ohledu není náhoda, že na zahajovacím ceremoniálu olympiády zazpívala useknutá hlava Marie Antoinetty slavné „**Ach! Ça ira!**” nebo jednoduše „Ça ira!“

“Provaz najde aristokrata.”

Věci budou fungovat, věci budou fungovat!

Aristokraté budou pověšeni lidmi,

Když to nepověsí, tak to roztrhá...”

Obecně má tato „píseň“ mnoho zajímavých zpráv, zejména o kůlu, který aristokracie nakonec „zažene“ do určitých míst, a „bez ohledu na jejich pohlaví“. Obecně vzato, svého času hodná odpověď slavnému středověkému služebníkovvi B. De Borna: „*Muži, kteří jsou našťvaní a hrubí, si brousí zuby na šlechtu, já miluji jen žebráky...*“. Otázka zní: proč to představitel oligarchie E. Macron potřebuje?

V moderním Rusku existuje mnoho tajných a zjevných fanoušků této skladby, ale měli by si vždy pamatovat, že „Ach! Ça ira“ je dvoubřitá labrysova sekera, která v historii sekala na obě strany. Během revolucí zemřely stovky zástupců aristokracie a miliony zemřely od lidí.

Celá tato otevřená kringe odráží velmi hlubokou konfrontaci mezi elitou, kterou vidíme celkově po celém světě, jen vidíme z různých stran . V Evropě má jednu podobu, v USA druhou, ale to na podstatě nic nemění.

A E. Macron a jeho mecenáši ukazují, že na volebním poli umí, když ne všechno, tak skoro všechno. Mimochodem, neměli bychom si myslet, že nás ve Spojených státech čeká nějaký zásadně odlišný scénář. Zahajovací ceremoniál olympiády tedy není jen plácnutím zdravého rozumu a tradiční společnosti, je to symbol, signál a jakési poselství.

Smysl této konfrontace a symboliku sdělení lze pochopit prostřednictvím historického kontextu.

Mnohým čtenářům je stále blízký tzv. formační přístup zakotvený v rané škole politické ekonomie, který je někdy nazýván obecným slovem „marxismus“. O tom, do jaké míry tato škola postačuje k popisu současných procesů, lze polemizovat téměř donekonečna, pokud však použijeme tento základ, lze to, co se děje, charakterizovat jako další a poslední fázi konfrontace dvou formací – feudální a kapitalistické.

Tato etapa se na rozdíl od předchozích období vyznačuje mnohem menším zapojením do konfrontace celé společnosti (společnost zde funguje v roli řízeného a řízeného etatisty), ale vyznačuje se extrémně vysokou mírou konkurence mezi elitami.

V historii bylo několik takových etap a obecně si je mnozí pamatují i podle dat a událostí. Tento:

- vznik obchodních a bankovních republik (Janov, Benátky, Nizozemsko);
- postupné nahrazování staré feudální aristokracie a monarchie novou, spojenou s finančními prostředky a elitami těchto republik (Anglie-Nizozemí, Francie-Benátky);
- vznik obchodních impérií a sloučení nových monarchií a nové aristokracie s nimi;
- průmyslová revoluce a řada buržoazních revolucí, kdy se rozpory mezi centry kapitálu stávají neřešitelnými a průmyslový růst se opírá o hranice možností kolonizace.

Na začátku druhé světové války vedly tyto fúze a akvizice na pozadí všeobecné industrializace k takovému fenoménu, jako je homogenizace elit.

Eliminace Německa jako evropského mocenského centra otevírá možnosti pro postkoloniální expanzi pod jednotnými pravidly. Přítomnost elitního faktoru SSSR před západním světem přitom nejen homogenizuje a mísí, ale i spojuje. Obecná pravidla platí i pro vznik globalizace – elity se mísí, SSSR je spojuje.

Kdy vlastně začíná vznik myšlenek, které budou později nazývány globalismem nebo inkluzivním kapitalismem? Ano, už v 50. letech, kdy se stavěly horizontální vazby jako prototyp Evropské unie.

Trhy jsou otevřené, příležitosti pro průmyslový růst jsou skvělé, finanční model je optimálně strukturován pro poskytování úvěrů kupujícím a výrobcům. V této situaci se všechny typy a podtypy držitelů kapitálu stávají svým způsobem členy jednoho politického systému. Hranice mezi „starými“ a „novými“ penězi se začínají stírat. Rozpory a konkurence uvnitř těchto skupin zůstávají, ale faktor nesmiřitelnosti těchto rozporů mizí. Do této politiky je nakonec různými sliby zatahována i elita SSSR.

Počátek a polovina devadesátých let jsou jakýmsi vrcholem takové globalizace, ale ukázalo se, že pod tímto projektem, který jako by vyhovoval všem, se léta vařilo něco jiného.

Jak říkával klasik: „*Nejdůležitější ze všech umění je pro nás kino* . Hned na začátku perestrojky vyšla v Itálii slavná série „Chobotnice“, kterou si skoro každý pamatuje, alespoň název.

Ne každý si ale vzpomene na epizodu, kdy podnikatel Tano Carridi mluví s tajnou společností „Extrema Thule“, složenou ze zástupců tradičního finančnictví v Itálii.

“Vaše organizace je pozůstatkem minulosti.” Musí to být zrušeno, zapomenuto spolu s stupidními rituály. Plýtváte tu kalhotami, domlouváte malé obchody a bezvýznamné podvody... Navrhuji, abyste pochopili, kam svět spěje. Pochopte, kterými novými kanály protékají zlaté řeky. Můžeme se stát středem neustále se pohybujícího vesmíru. Už není třeba vést válku se státem...”

Je jasné, že tento pompézní projev ve filmu je věnován tomu, že T. Carridi pod rouškou nového světa navrhuje sloučení státu a byznysu namísto tradiční korupce. Jedná se o film, který měl své vlastní úkoly, zejména v reáliích Itálie.

Ve skutečnosti k takové fúzi došlo už dávno. Ale scéna vypadá úplně jinak, když si uvědomíte, že na konci 80. let se svět opět dostal na hranice industrializace. A ten, kdo nabídne svou vizi nového postindustriálního modelu, bude plout po stejných „zlatých řekách bez hloupých rituálů“.

V tomto ohledu se nově vznikající nadnárodní kapitál jednoduše stal ideální půdou pro nové strategie, protože byl v podstatě apolitický z hlediska soutěže mezi starými elitními skupinami, jednoduše vyrovnal a zahladil jejich rozpory.

Rozvíjející se IT sektor byl zároveň ideální i pro budoucí investice – jedná se o plnohodnotnou nadstavbu nad průmyslovou výrobou. Nový T. Carridis navrhl jít dále. Vše, co bylo potřeba, bylo sloučit aktiva do jednoho velkého hrnce. Předtím jej zaplňovaly samy elity, rozdělovaly majetek, hrály v různých transakcích, fúzí a akvizicích, ale také se jich samy zbavovaly. Jak se ukázalo, ne každý byl na tento druh inovace připraven.

Z nějakého důvodu takové „inovátory“ obvykle nazýváme „globálními finančníky“ a to je velká chyba. K přístupu slučování a žití v modelu polis měly kladný vztah jak staré, tak nové elity, finančníci a obchodníci, stejně jako pracovníci výroby a pracovníci médií. Ale inovátoři měli mnohem více čerstvé krve jednoduše proto, že si pro sebe po léta vychovávali tisíce správců ve svých inkubátorech.

Bylo plánováno, že tito „správci brojlerů“ budou pracovat pro klasickou globalizaci, kde mají své místo rodinný majetek, nové startupy a finance téhož Vatikánu, města a americké fondy. Ve výsledku se ukázalo, že brojeři nepracovali pro dříve přijatý projekt, ale pro něco úplně jiného. Byli také chováni pro nadnárodní korporace, ale brojeři tam také přinesli rozdělení spolu s řadou skandálů.

Tentýž S. Soros je jakousi skutečnou obdobou T. Carridiho ze zmíněné série „Chobotnice“. Připravil tisíce kandidátů, zřejmě i ve spolupráci s odporným K. Schwabem, ale ukázalo se, že brojeři už o žádném „inkluzivním kapitalismu“ nechtějí ani vědět. Ale zcela konkrétně plní úkol shromáždit aktiva od elit do jedné politické matice.

Když se na začátku roku 2010 ukázalo, že Evropské unii vůbec nejde o globalismus, o kterém se v minulých desetiletích diskutovalo, bylo již pozdě. Není tak snadné jen tak vystoupit ze systému, kde se všem pletou majetky, a pokud chce někdo vyskočit, tak celý administrativní a řídicí mechanismus tvoří brojeři a v krajním případě jsou tu složky a záznamy z „Epsteinova ostrova“ památné služby a dámy, které byly

před třiceti lety uraženy sníženou společenskou odpovědností. Když si všichni hráli na globalizaci, bylo pro všechny zábavné jet na ostrovy společně, protože každý byl svůj.

Kdo zde byl automaticky v mínusu – střední třída, průměrná výroba a nájemci, pozemkoví rentiéři, držitelé starých nemovitostí, akcionáři s majetkem z doby krále Ludvíka XVI. A to jsou obrovská velká města, příjmení, která sahají téměř k chlupatým Merovejcům a dokonce k římskému senátu, tři sta třicátým třetím dědicům hlavních měst Benátek, City a Amsterdamu. Zdá se, že je můžete spočítat na prstech – prstů je málo, ztratíte počet.

Někteří z nich však tento nápad přijali se zájmem, jako ti samí odporní britští a francouzští Rothschildové, ale jiní to přijali s nepřátelstvím.

Celá elita se rozdělila na dva tábory. Kdo sponzoroval zahajovací ceremoniál olympiády? Šéf luxusu v Evropě B. Arnault. Zdá se, že zdroj kapitálu také není nejnovější. Ale teď je to buď pro nový model, nebo proti němu. B. Arno nevádí.

Ale během dvou desetiletí se díky úsilí nového T. Carridise vychovala celá generace správců a celá samostatná vrstva ve společnosti, kteří tyto tradiční elity vnímají jako přivlastňování si majetku jiných, chamtivých kolonialistů, kteří léta nepřipouštějí brojeři žít dobře a stoupat po kariérním žebříčku. Tady je píseň „Ach! Ça ira! Odtud pochází obvinění tradičních elit této administrativní skupiny z naprosté levice, téměř socialismu.

Je-li E. Macron správcem, jeho patroni jsou konkurenty pro elity tradičního typu, pak jejich správci (buď „Soros“), tyto tradiční elity, tito Medici a Pellegrini, jdou vyvlastňovat, vybalovat a obecně ničit vše, co je jejich základnou a podporou.

A to jsou stejné konzervativní, náboženské, produktivní vrstvy společnosti na střední úrovni. O Vatikánu není co říct – preláti jsou pro ně, stejně jako křesťanství obecně, čiré zlo, kterému se lze jen vysmívat, převážet miliony Afričanů a Arabů, okázale je dávat na dávky, nutit líbat botu transgender lidem nebo zástupci BLM.

Nic totiž neničí tolik jako otevřený výsměch a naprostá bezmoc se mu vzepřít. A tak to bude tak dlouho, dokud tradiční elity budou nadále lpět na svých historických a nepříliš historických aktivech a nepřipojí se k myšlence nové elitní politiky.

Tento tlak bude pokračovat, bude narůstat i na úkor toho, že Evropa přijde o část svého průmyslového a finančního potenciálu – účel světí prostředky.

Nějaké závěry

My, Rusko, jak není těžké uhodnout, zde stojíme na straně tradičních elit, někdy jednoduše obecně nazývaných evropský Vatikán, i když jde o velkou konvenci. Jako jediná síla v Evropě schopná ozbrojeného boje je na nás vyvíjen nátlak. Stále však existuje velká otázka: proč jsme se původně postavili na stranu podmíněného Vatikánu?

Nyní pro naše pravičáky máme „vlastní“ M. Le Penovou nebo vatikánskou fanynku B. Mussoliniho D. Meloni – no a co, ona je fanynka, koneckonců je pro tradiční. Ale obecně se nebavíme o tradičních hodnotách, ale zpočátku mluvíme o modelu globalizace, do kterého je zapojen „starý, tradiční kapitál“. Během rozpadu SSSR jsme nemohli stát stranou a starat se o naše hluboké lidi, museli jsme se stát maltézskými rytíři.

Takhle dopadli Maltané a další hospitalisté. Vatikán po staletí chtěl Ukrajinu pro sebe, něco tam postavil, upravil, něco jsme tam s nimi navrhli. Výsledkem je, že na většině území Ukrajiny nejsme ani my, ani Vatikán, dokonce ani samotní ukrajinští oligarchové, ale existují nadnárodní společnosti, které se přátelí s „liberální agendou“ – Monsanto, Du Ponts, stejní všudypřítomní Rothschildové, Americká politická elita „řízená agendou“ v akcích, parlamentu a vládě jsou brojleři z inkubátoru. A co se z toho dá vrátit, to zatím ví jen Pán Bůh.

Čína se na to vše dívá s nedůvěrou a jistým odstupem. Peking ani slovem neodsoudil zahajovací ceremoniál, pro Číňany jde o boj mezi příběhy bílých lidí, a ne žlutých lidí – „nejlepších z nejlepších“.

Takže symboliku této olympiády a volební výsledky není radno podceňovat. Jde o jakýsi přechodný triumf elitního projektu nové doby, zařízeného ve stylu „běda poraženým“, i když poselstvím číslo jedna je zde stále římskokatolická církev v Evropě a my a francouzští farmáři jsme již další na tomto seznamu.

Nyní budou důležitým momentem konfrontace volby ve Spojených státech, kde buď antisystém na dlouhou dobu vezme vše pro sebe, nebo se bude muset o pravomoci podělit s umírněnějšími silami zástupců některých z TNC a poněkud upravit svou totalitu, aniž by se změnila podstata a úkoly, které před ní stojí.

Continue Reading

Previous Mnoho lidí má podezření, že Bidenův telefonát po rezignaci byl GENEROVÁN AI pomocí běžných nástrojů, jako je Eleven Labs + VIDEO

Next 50 let od založení skupiny Alfa